

Όταν άνοιξε ή αύλαία του «Εθνικού Θεάτρου» ένα πορφύρενο και πρωτόκουστο μύρο σκορπίσθηκε στην πλατεία· ένας λεπτός ζέφυρος μυρωμένος μου χάιδεψε την ψυχή.

Με την πρώτη ματιά ένοιωσα πώς κάτι σοβαρό παγίζει να ξεπεταχθῆ από κεί μέσα. Είδα τό χέρι ή τὰ χέρια, δέν ξέρω, μερικῶν ανθρώπων που ζητάνε κάτι να χτίσουν και τὰ φίλω τὰ χέρια αὐτὰ κ' αὐτὰ τὰ μέτωπα.

Σπανίως τόσοσιν *δμορφος* νεκρός παρουσιάσθηκε στή σκηνή ὅσον αὐτό τῆς πρώτης πράξης τοῦ «Βασιλικοῦ» και πολὺ σπανιώτερον ἀκόμη τὰ τριτερόντα πρόσωπα (μέρος τοῦ νεκροῦ κ' αὐτὰ) ἦσαν τόσοσιν καλοβαλμένα.

Τὸ ἔργον εἶναι βέβαια ἀθάνατο ἀφοῦ ὄσπερ ἀπὸ τόσα χρόνια ἔχει ἀκόμη τόση δημοσιότητα.

Τὰ παιδιά που ἔπαιξαν ἔμπορῶν να ἔχουν πολλές ἐλπίδες γιά τὸ μέλλον, ἂν φροντίσουν να χωνέψουν καλά, ὅπως θὰ τοὺς εἶπαν βέβαια οἱ καθηγηταὶ των, ὅτι τὸ θέατρο εἶναι κάτι τρομακτικὰ δύσκολο, τρομακτικὰ μεγάλο, και ἀπαιτεῖ τρομακτικὴ ἀφοσίωση· τὸ θέατρο δέν εἶναι πασατέμπο. Σὲ κρατεῖ δλόκληρο ἢ σὲ πετᾷ κομματάκια.

Ἐδιάβασα μερικά δυναμνῆ σχόλια γιά τὸ παίξιμο τῶν μαθητῶν. Μὴ σᾶς λυπήσῃ αὐτό, παιδιά, και δέν πρέπει να σᾶς λυπήσῃ, διότι οἱ κύριοι που ἔγραψαν ἔτσι, ἀφηρημένοι ὡσὺς ἡμιλοῦσαν περὶ ἠθοποιῶν, ἐνώ σεις δέν εἴσθε ἀκόμη ἠθοποιοί. Οἱ κκ. κριτικοί, τὴν ὥρα που σεις δίδατε τὰς μαθητικὰς σας ἐξετάσεις, φαίνεται ὅτι ἔβλεπαν ὄνειρο.

Ν. Π.